

LA INDEPENDÈNCIA DE GRÈCIA

Nosaltres, descendents de savis i nobles pobles de l'Hèl·lade, que som els contemporanis de les civilitzades nacions d'Europa, que contemplem els avantatges de que gaudeixen protegides per l'impenetrable escut de la llei, no podem sofrir sense covardia i automenyspreu el jou cruel del poder otomà, que ens ha sotmès durant més de quatre segles; un poder que no escolta raons i que no coneix altra llei que la seva pròpia voluntat, que tot ho ordena i ho disposa despòticament i d'acord amb el seu caprici.

Després d'aquesta perllongada esclavitud, hem decidit recórrer a les armes per alliberar la nostra pàtria d'una terrible tirania, l'essència de la qual és iniqua, un despotisme sense paral·lel amb el qual no es pot comparar cap més [...] La guerra contra els turcs [...] no està destinada a obtenir avantatges per a una part del poble grec; és una guerra nacional, una guerra sagrada, una guerra que té com a objectiu reconquerir els drets de la llibertat individual, de la propietat i de l'honor [...].

Proclamació d'Independència a l'Assemblea Nacional Grega reunida a la ciutat d'Epidaure en 27 de gener de 1825. M GARCÍA / C. GATELL. Temps. Historia contemporània. COU. Vicens Vives. Barcelona, 2a ed. 1995, pàg. 93.